

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: E. M., nar. X, státní příslušnost X,
zastoupené JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, Václavské
náměstí 21, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2018, č.j. MV-170055-6/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 5. 4. 2018, Krajskému soudu v Plzni doručenou dne 9. 4. 2018, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2018, č. j. MV-170055-6/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání a

potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční správní orgán“ nebo „ministerstvo“), ze dne 22. 9. 2015, č. j. OAM-7634-24/ZM-2015 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 46 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 42g odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobkynina žádost o vydání zaměstnanecké karty, neboť žalobkyně nedoložila, že její měsíční odměna za práci nebude nižší než sazby měsíční minimální mzdy. Žalobkyně navrhovala též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žalobní body

3. Žalobkyně nejprve stručně shrnula dosavadní průběh řízení a dále namítala, že pokud správní orgán tvrdí, že nepředložila ke své žádosti všechny náležitosti stanovené zákonem, nemohl být posuzován obsah takové žádosti a namítáno nesplnění podmínky co do prokázání výše přislíbené mzdy. Pokud náležitost nebyla vůbec dodána, což je v odůvodnění obou napadených rozhodnutí uvedeno, tak dle žalobkyně nebylo možné vyslovit závěr o splnění či nesplnění podmínky, resp. závěr o souladu doložené náležitosti žádosti se zákonnými požadavky. Pokud tedy mělo být rozhodováno, tak dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. řízení mělo být zastaveno pro neodstranění vad žádosti, resp. nedoložení náležitosti žádosti, a to ani přes výzvu dle § 45 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně tedy namítala nesprávný procesní postup správního orgánu a žádala zrušení obou správních rozhodnutí.
4. Žalobkyně dále namítala, že v odvolání uvedla, že dokládá přílohu č. 1 smlouvy, avšak žalovaná se tímto tvrzením v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádala.

[III] Vyjádření žalované

5. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 16. 5. 2018, v němž uvedla, že skutkový stav a průběh řízení je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí. Na obsah napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala též v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek, o kterých uvedla, že se rámcově shodují s námitkami učiněnými v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

6. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
7. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
8. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
9. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaná vyslovily s takovým postupem souhlas.
10. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 46 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobkynina žádost o vydání zaměstnanecké

karty, neboť žalobkyně nedoložila, že její měsíční odměna za práci nebude nižší než sazby měsíční minimální mzdy.

11. Podle § 46 odst. 6 písm. b) zákona o pobytu cizinců, pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá, nesplňuje-li cizinec podmínku uvedenou v § 42g odst. 2, 3 nebo 4.
12. Podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žádost o vydání zaměstnanecké karty je oprávněn podat cizinec, pokud uzavřel pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, v níž se strany zavazují v ujednané lhůtě uzavřít pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti obsahující ustanovení, ze kterého vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy; týdenní pracovní doba v každém základním pracovněprávním vztahu musí činit nejméně 15 hodin.
13. Žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí ve věci následující významné skutečnosti. Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1. 6. 2014 do 31. 5. 2015. Dne 28. 4. 2015 podala žádost o vydání zaměstnanecké karty ve smyslu § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to na pracovní pozici Customer Advisor with Russian. V přílohách k žádosti žalobkyně správnímu orgánu předložila pracovní smlouvu ze dne 24. 3. 2015 uzavřenou se spol. ACS Czech Republic s.r.o., se sídlem Karolinská 661/4, 186 00 Praha, IČO 28218990 (dále též „zaměstnavatel“) a čestné prohlášení, ze kterého vyplývá, že žalobkyně nestuduje žádnou českou školu a ani studium na žádné z českých škol neukončila.
15. Jelikož žádost trpěla vadami a neobsahovala všechny náležitosti dle § 42g zákona o pobytu cizinců, správní orgán vyzval žalobkyni k doložení cestovního dokladu, dokladu o zajištění ubytování na území České republiky a čísla volného pracovního místa uvedeného v Centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty. Zároveň ji poučil o tom, že pokud doklady nedoloží, žádost bude zamítnuta. Dne 2. 6. 2015 žalobkyně zaslala správnímu orgánu zrušení pracovního poměru ve zkušební době ke dni 28. 5. 2015. Správnímu orgánu byla dále předložena smlouva o smlouvě budoucí pracovní u téhož zaměstnavatele, na které chybí podpisy smluvních stran a není z ní patrné, kdy byla uzavřena. V předložené smlouvě bylo mimo jiné uvedeno, že součástí smlouvy je přiložená příloha č. 1, z níž je patrný vzor pracovní smlouvy, která bude v budoucnu uzavřena. Žalobkyně dále doložila číslo volného pracovního místa dle Centrální evidence volných pracovních míst a doklad o zajištění ubytování. Prvoinstanční správní orgán zjistil nedostatky v předložené smlouvě o smlouvě budoucí pracovní a vyzval žalobkyni (dne 29. 6. 2015) k doložení smlouvy o smlouvě budoucí pracovní, která bude opatřena podpisy smluvních stran, datem uzavření a přílohou č. 1 (příkladem znění pracovní smlouvy). Dle ministerstva, předložená smlouva o smlouvě budoucí pracovní neobsahuje ustanovení, ze kterého vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna žalobkyně nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy, a neobsahuje dobu, na kterou je pracovní poměr uzavřen. Žalobkyně byla rovněž vyzvána k doložení dokladu prokazujícího odbornou způsobilost pro výkon požadovaného povolání. Zároveň byla poučena, že pokud podklady nedoloží, správní orgán žádost zamítne. Žalobkyně následně předložila správnímu orgánu dodatek smlouvy o smlouvě

budoucí pracovní ze dne 30. 6. 2015 opatřený podpisy obou smluvních stran, avšak příloha č. 1 avizovaná v původně předložené smlouvě o smlouvě budoucí přiložena nebyla. Žalobkyně také předložila maturitní vysvědčení spolu s nostrifikační doložkou, jakožto doklad o způsobilosti k výkonu požadovaného zaměstnání. Z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že se žalobkyně dne 24. 8. 2015 seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí.

16. Žalobkyně dne 24. 8. 2015 předložila ministerstvu dodatek č. 2 smlouvy o smlouvě budoucí pracovní, ve které bylo oproti předchozímu znění změněno datum, do kdy nejpozději se smluvní strany zavazují uzavřít mezi sebou pracovní poměr (tj. do 15. 9. 2015). Jiné změny dodatek neupravoval. Dne 16. 9. 2015 žalobkyně předložila dodatek č. 3 uvedené smlouvy ze dne 14. 9. 2015, ve které bylo datum možného uzavření pracovního poměru změněno na 15. 10. 2015. Jiné změny smlouvy o smlouvě budoucí pracovní nejsou v dodatku zachyceny.
17. Prvoinstanční správní orgán vydal dne 22. 9. 2015 pod č. j. OAM-7634-24/ZM-2015 rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně zamítl, neboť nebyla splněna podmínka, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna cizinky nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítala, že pokud by správní orgán posoudil veškeré předložené listiny, mohl dovodit, že budoucí mzda bude v částce 15 000 Kč, neboť již dříve žalobkyně dokládala pracovní smlouvu na stejnou pracovní pozici a stejný rozsah práce a mohl dovodit, že budoucí mzda skutečně nebude nižší než mzda minimální. Zároveň žalobkyně uvedla, že pokud podle zákona nesmí minimální mzda klesnout pod stanovenou hranici, pak není možné pro zaměstnání, pro které požadují vydání zaměstnanecké karty, vyplácet mzdu nižší. Rozsah stanovené týdenní pracovní doby byl dle žalobkyně zřejmý rovněž z Centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, a bylo tedy možné dovodit, že mzda neklesne pod minimální stanovenou hranici. Žalobkyně v odvolání uvedla, že k odvolání přikládá dodatek č. 4, ve kterém má být uvedeno, že minimální mzda neklesne pod zákonnou minimální mzdu. Žalobkyně rovněž uvedla, že spolu s odvoláním přikládá přílohu č. 1 smlouvy o smlouvě budoucí pracovní, která nebyla předložena spolu s žádostí. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně spolu s podaným odvoláním předložila opětovně dodatek č. 3 smlouvy o smlouvě budoucí ze dne 14. 9. 2015, který již byl správnímu orgánu předložen dne 16. 9. 2015, a dále potvrzení o zdravotním pojištění.
18. Žalovaná zamítla odvolání rozhodnutím ze dne 1. 3. 2018, č. j. MV-170055-6/SO-2015, a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Dle žalované, žalobkyně neprokázala, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna nebude nižší než sazba minimální měsíční mzdy.
19. Stran první námitky soud uvážil následovně.
20. Podle § 46 odst. 6 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že „*ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, nesplňuje-li cizinec podmínku uvedenou v § 42g odst. 2, 3 nebo 4 (zákona o pobytu cizinců)*“. V případě žalobkyně nebyla splněna podmínka dle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z jeho dikce lze dovodit, že cizinec k žádosti o vydání zaměstnanecké karty musí prokázat, že *uzavřel pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, v níž se strany zavazují v ujednané lhůtě uzavřít pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti obsahující ustanovení, ze kterého vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než*

základní sazba měsíční minimální mzdy. Nepředložil-li cizinec takovou smlouvu správnímu orgánu, ministerstvo kartu nevydává. Logickým naplněním zákonného textu „ministerstvo kartu nevydává“ je zamítnutí žádosti, nikoliv zastavení řízení o ní. Správní orgány proto nepochybily a námitka nebyla důvodná.

21. Důvodné nebylo ani druhé tvrzení, totiž že žalobkyně v odvolání uvedla, že dokládá přílohu č. 1 smlouvy, avšak žalovaná se tímto tvrzením v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádala.
22. Argumentace soudu není v tomto bodě nikterak složitá. Byť žalobkyně v odvolání uvedla, že jeho přílohou je vzor pracovní smlouvy, nic takového přílohou odvolání nebylo. A žalovaná se rovněž vypořádala se smlouvou, kterou žalobkyně předložila v průběhu odvolacího řízení (= pracovní smlouva ze dne 3. 11. 2015 uzavřená mezi žalobkyní a Myrmeleon s. r. o.), konkrétně se tak stalo na str. 6 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně však nebrojila proti tomu, jak se žalovaná se smlouvou vypořádala, ale namítala, že se s ní nevypořádala vůbec. Což ovšem nebylo pravdou, a námitka proto nebyla důvodná.
23. Vzhledem k výše uvedenému, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[V] Náklady řízení

24. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. 5. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu